

הגליל ואת ואני

"נא להכיר, הגליל!"
 "נעים מאד, אביגיל!" היא אמרה. "הגליל הוא שמך הפרטי או שם-המישפחה?"
 "הגליל זה הוא", אמר סאחבק והניח על המיטה בינינו את הנשק האישי.
 כפי שינתן לנחש, למראה הגליל, סאחבק גויס למילואים. כדי להשלים את התמונה עלי לומר כי את מיספר-הטלפון של אביגיל, השמיניסטיט מנהריה, שעל הספה בחדרה אנו יושבים עכשיו, אסור לי לגלות ממי קיבלתי. מותר לי לגלות רק שהתקשרתי אליה בחופשה הראשונה, והיא הזמינה את סאחבק אליה הביתה.
 "ואיך קוראים לך?" היא שאלה, אחרי שהצגתי את הגליל.
 "אני סאחבק", אמרתי, "ואינני מתפלא שהתבלבלת ביני לבין הגליל. כולן נותבלבלו. יש בינינו דימיון עצום."
 היא צחקת. "למה אתה מתכוון?"
 "את הגליל", אמרתי, "בנו לפי הדוגמה שלי."
 "אתה נתת את הרעיון?"
 "אני נתתי לו את האופי!"
 "איזה אופי?"
 "הגליל", שחתי, "הוא כמו סאחבק, חסר-מעצורים!"
 צחוק מיספר שתיים של הגברת הצעירה. (אני סופר אותם, כי בצחוק מיספר שבע יד-ימין שלי מתחילה לזחול. ובצחוק מיספר שנים-עשר... נעזב את זה בינתיים.)
 "מעצור בנשק בשעת קרב", נתתי את הפתיחה המקובלת לשעור בנשק קל, "יכול להיות גורלי. לכן, חשוב מאד שרובה-הסער יהיה חסר-מעצורים". לצורך המחשה הרמתי את הגליל מהמיטה, פתחתי את הדורגלים והצבתי אותו לראווה. "רובה-הסער הישראלי, הגליל! המילה האחרונה בשדה-הקרב המודרני! הנשק האישי הטוב מסוגו בעולם!"

אביגיל העיפה מבט מסוקרן בקנה הגליל המופנה כלפיה.
 חמש דקות רצופות של ירי מאה-חמישים כדור לדקה, כולל תחמישים, יריתי מהמותן, "והקנה אינו נשפך!"
 האם היא הבינה את המשמעות המהפכנית של קצב-אש כזה? ואולי דווקא הקוטר יוצא-הדופן הוא שמשך את תשומת-ליבה?

"שמת לב לקוטר הקטן? חמש-חמישים-ושש בדיוק! מה דעתך? נראה לך צר מדי? אם זהו חיסרון, לדעתך, כדאי שתדעי כי זהו אחד היתרונות הגדולים של הגליל. בשל ממדיו הקטנים ומישקלו הקל של הקליע, יכול כל לוחם לשאת כמות כפולה של תחמושת - גורם ישיר להגברת משך-האש של הכוח!"
 האם הסבירי מרשימים אותה? האם כבר התאהבה בי? ואולי בכלל היא נמנית עם האסכולה הצה"לית התומכת בקטרים גדולים? לך תבין בנות.

"מי שאינו מבין", יצאתי להסתערה, "בטוח כי שבע-שישים-ושתיים, הקוטר של ה'רומ'ט, האף-אן הבגלי הוותיק, הרבה יותר משכנע: ובכן, תשומת-ליבם של כל המומחים, המש-חמישים-ושש קטלני כפליים דווקא בגלל קוטרו הקטן! במקום השבע-שישים-ושתיים, הנתקע כמו פוץ בין העצמות, מטייל החמש-חמישים-ושש בין הרקמות!"

רדף קל (כבר?) חלף בגופה של השמיניסטיט החטובה היושבת מולי, בשעה שגחנה קדימה כדי להתרחק מהקנה.

"אין לך שום סיבה לחשוש מפלטיה!" הרגעתי אותה. "הגליל הוא הנשק הבטוח ביותר בעולם! ניצרתו פועלת ישירות על הדוקרן - הצבעתי על החלק המפורק, אחרי שהדגמתי פירוק תוך שבע שניות בעיניים עצומות. "לפיכך, תהיה ירייה לפני נעילה שלמה של הסדן."
 שבע שניות נוספות, והגליל מורכב מחדש, נוכח מבטיה-הערצה של אביגיל.
 "טראחא!!!"
 את הקול האחרון השמיע הגליל משהפלתי אותו על הרצפה. אביגיל נבהלה נורא.

"את רואה", אמרתי בקול מרגיע, "לא קורה כלום! הגליל יכול ליפול אלף פעמים, ולא יפלוט!"
 "קשה לי להבין מדוע אתה קשור כל-כך אל הרובה שלך", אמרה, אחרי שנגרעה.
 "מה שאת רואה כאן", אמרתי לאט, "איננו סתם גליל. זהו דגם משוחרר של הגליל, שעדיין לא נכנס לשימוש בצה"ל. הסיירת שלנו קיבלה אותו ראשונה, לניסוי". מי שמבין היה מרגיש אולי בבלוף (בשנה האחרונה לא יצא לשוק שום דגם חדש של הגליל), אך בעיניה של אביגיל נדלק משהו. פתאום היא הסתכלה על הגליל אחרת לגמרי.

"זהו דגם סודי ביותר", המשכתי, "ואת הבת הראשונה בארץ, ובעצם גם בעולם כולו שרואה אותו."
 שינוי שתקנו (כולל סאחבק). על המערכת הסטראופונית הסתובב יהורם גאון ושר את, "עוד לא אהבתי ד", שמילותיו היטיבו לתאר את הרגשתי מתחת לאור הקלוש, על מיטתה של אביגיל, בנהריה, בישראל של שנת שיבעים-ושמונה. אצבע-תה הדקות של אביגיל טיילו על כיסוי המיטה.

נוגעת-לא-ינוגעת הגיעה ידה, מבלי-מישים, אל הגליל המונח בינינו, מרפרפת קלות מעל לקנה.
 "ההתעבות בקצה הקנה", אמרתי כבדרך-אגב, בלי להפנות את מבטי, "היא סתרשף, מסיטירי-שף, המותאם גם ליד רנו", רימון-גנדי-טנקים."
 אצבעותיה טיפסו במהירות הגליל, ידה לטפת את מיכסה הגוף המשומן דק. היא נעזרה בידה השנייה כאשר הרימה את הנשק.

"כבר", אמרתי, "אני יודע. ארבע שמונה-מאות. יותר מהקלאץ' והאס-16. לכן קצת לא-נורא לבנות. אבל מצד שני, הדריכה קלה כל-כך, כאילו חשבו, כשתיכננו אותו, על המין היפה."
 קליק-קלאק, דריכה מהירה של אביגיל, וכדור בקנה!
 בשניה הראשונה הייתי המום. אחר-כך תפסתי כי היד הנשית שמשכה בידית הדריכה באמת הכניסה כדור לקנה. כשהבנתי שהיד השנייה מחפשת את ההדק, הסתערת עליה, חצי-שניה לפני שהספיקה לפתוח באש.

"השתגעתי?! משכתי, לא בלי מאבק, את הגליל מידיה. "לא לימדו אותך שאסור לירות בחדר סגור ללא קולט-נתיים?"
 "אז איפה כן מותר לירות?" שאלה בקול מבויש, פנים סמוקות.
 "באחד הלילות", הבטחתי, "אסאך אותך לוואדי מקסים שגיליתי כאן בסביבה, ונוכל לירות כל הלילה! אני אביא ארגז-תחמושת ונשפוך מחסניות בלי חשבון. בינתיים, מה דעתך שנשתי מהשו?"

אביגיל הביאה לי מהמטבח את בקבוק הבירה שביקשתי.
 "ועתה", הכריז סאחבק, "הצד האנושי של הגליל! ההמצאה הגדולה ביותר, פותח-בבקבוקים בתפס הזורגל האחרון, תחליף לשר-חולצת של סאחבק!"
 בתנועה אחת הרמתי את הגליל, וחלצתי את הפקק. אשד של בירה תוססת זינק מהבקבוק והרטיב את שיניו. צחקונו המשוחרר מילא את חלל העיר הצפונית. ניגבנו איש את רעותו במגבות גדולות. אהשה של אביגיל נח קלות על כתפי. הדלקנו סיגריה ופלטנו את העשן הסגלגל, שהתערבב בחיורון השחר המפציע.

איזו מילחמה נחמדה!

עכשיו, אחרי שהאמריקאים החליטו לספק מטוסי-קרב גם למצריים ולסעודיה, לפחות יהיו הפתעות במילחמה הבאה שתיערך בין נג לבין ישראל. עד עכשיו כללו הערבים לטעון, אחרי כל ניצחונותיה של ישראל, כי עדיפות הטכנולוגיה האמריקאית שבידה היא שהכריעה. עתה, כשגם בידיהם טכנולוגיה אמריקאית משוכללת, לפחות לא יגידו שלא ניצחנו אותם בפיר-פליי.
 ע. מזור, תל-אביב

היה זה משה ד"רן בעצמו שטען כי מילחמה חדשה היא בלתי-נמנעת. כיוון שאין להניח כי הוא משקר גם הפעם, כמו ערב מילחמת יום-הכיפורים - כשטען כי מילחמה היא בלתי-סבירה בעשר השנים

הבאות - הבינו האמריקאים את הרמז. מה חשב ד"רן? שהם יהמשו את ישראל ויניחו לה להכריע בפעם נוספת את הערבים. כדי שאלה יטילו על ארצות-הברית חרס-נופס נוסף?

ניתן היה לשכנע את האמריקאים למי נוע נשק מודרני מהערבים רק על-ידי נכונות ישראלית לשלום. אז הם יכלו, אולי, לבוא אל הסעודים והמצרים ולטעון כי מאחר שהשלום קרוב, אין להם עוד צורך במטוסים כל-כך מתוחכמים. אבל אם ישראל עצמה טוענת כי המילחמה הבאה ממשמשת ובאה, מדוע צריכים האמריקאים לכפור בכך?

אדוהו מעיין, תל-אביב

הייתי מציע לממשלת ארצות-הברית שתשלח למצריים, סעודיה וישראל גם טייסים. לא רק מטוסים. אם מטוסים אמריקאים יצטרכו להילחם זה בזה, מדוע שלא יעשו זאת עם טייסים אמריקאים? הרברט צ'וקר, הרצליה

לקרוע את הצוויים!

לא להאמין. אבל מסתבר שהכל מתרגלים לכיבוש. גם מה שקרוי "מחנה השלום הישראלי". אחרת אי-אפשר להבין כיצד אלה החושבים עצמם לבני-אדם חרישים כשהם שומעים וקוראים כמעט מדי יום על מעשינו בשטחים. בעוד שם נערכים למצרים, עצורים מוכים ומושפלים, ושרים בים חסידי-כוניות נשלטים בידי מושלים קפריסיים, מג'ב משתולל, ההתנחלות נמשכת - מתעסקים אצלנו בפרשנות לפירושים המגוחכים של בגין ודיין ל-החלטה 242 או חותמים על עצומות "שלום עכשיו".

קשה לעכל אולי שגם בשעה שנמשך ומעמיק הדיכוי הישראלי בשטחים הכבושים מדברים כאן על הסיכוי המוחץ לשלום. שאולי עוד יחזור. ערב תחילת השנה ה-12 לכיבוש הישראלי הגיע הזמן לנפץ את קשר השתיקה וההסכמה מקיר-אל-קיר, על-פייו תהיה נסיגה רק אחרי שייחתם חוזה שלום. הגיע הזמן שנתנוצר מאשליית מתוקות שנוכל בתנאים אלה לנהל אי-פעם מו"מ עם הפלסטינים על עתידם.

דווקא עכשיו, כשהממשלה מנסה לצמצם את המשתתפים במו"מ ולעשות הכל כדי להגיע להסדר נפרד עם אל-סאדאת, אסור לחשוך ולעצום עיניים מול הזוועות שאגון כמו ידיו עושים בגדה. עכשיו הוא הזמן לקרוא לנסיגה ישראלית מכל השטחים

בכלל, ומהגדה והרצועה בפרט. ללא תנאי ובלי קשר לחוזה שלום. עכשיו הזמן לקרוע את צווי-הקריאה ולסרב לשרת בשטחים הכבושים. השירות שם חדל להיות הגנה על חיננו. מעשינו שם הם כמעשינו של כל כובש קלאסי, ומי שמצפוני מייסרו אסור לו לקחת חלק בפשעים המבוצעים שם. עתה הזמן להצטרף להפגנות היומיומיות של תושבי הגדה. כל מי שמאמין בשלום אסור לו להחריש. עכשיו הזמן לפעול, בטרם נאבד צלם אנוש.

בני ציטריין, תל-אביב

היום הדמוקרטיה

בחור עיתון המכריז השכם והערב שהוא נלחם למען הדמוקרטיה, הרסתם כלל בל יעבור בדמוקרטיה - זכותו של הפרט לשמור על השאיות הצבעתו - גם אם הוא חבר-כנסת. אני מתכוונת לכתבתכם על צורת ההצבעה בעת בחירתו של יצחק נבון לנשיא המדינה (העולם הזה 2121). הפירסום אודות ח"כ אברהם כץ, אשר החליף את הפתיקים לפני ההצבעה (ואת זכותו הדמוקרטית) היה מרושע. גם ה"פסיקה האחרונה", שכן היא אלה, למעשה, החירות גליונת" מטעה. הבחירות היו גלויות לכתב העולם הזה שטרם ומייר לפרסם את ההצבעה למטרה סנסציונית ובוודאי שלא למטרה דמוקרטית. היכן הם כללי האתיקה האלמנטריים של ה"דמוקרטיה?"

לידיה דומניבסקי, תל-אביב

כפי שהצבעת הח"כים בעת בחירתו של נבון היתה גלויה לכתב העולם הזה, כך היא היתה גלויה גם לעיני אנשים אחרים שנכחו במעמד ויכלו לעקוב אחר צורת ההצבעה של הח"כים.

מילחמת-קודש

החלטת ועידת המפד"ל, התובעת ממני שלת ישראל תעבד ותבצע תוכנית ממלכתית רבת-מדמיון להתיישבות בכל ארץ-ישראל, מוכיחה בעליל כי גוש-אמונים השתלט על המפד"ל. עד כה היתה לנו רק "זכות היסטורית" על יהודה ושומרון. עכ-

שיו, על-פי החלטת המפד"ל, יש לנו גם "זכות דתית" על השטחים הכבושים. כלור מר, נציגיו של אלהים ביהדות קובעים כי זה רצון האל, וכל אדם מאמין חייב לדבוק בכך.

בעבר טענו כי "מילחמת הקודש" ש"הכריזו הערבים על היהודים בארץ נובעת מתוך קנאות דתית חשובה. מעתה עלינו לדעת, כי כל מילחמותינו בעתיד יהיו גם הן "מילחמות קודש". המיועדות להבטיח את שליטת הדת היהודית בכל שיטחי "הארץ המובטחת". אני מקווה רק שאלו היום עצמו שמע על החלטת המפד"ל הזאת, ויהיה בעורנו.

שדמה ראון, חיפה

פיקודן ביהבך

כל הכותבים לאחרונה כנגד התנועה "שלום עכשיו" ואוהדיה מיתממים. אם ביועדין ואם בלא יודעיין. העובדות הן (המשך בעמוד 8)

יאיר כספי